

Ὡ πατρίς ἐρατεινή,
κάνε 'λίγ' ὑπομονή,
κί' ὅσαι μούντζαι δίνεις τώρα στέφανο θά γίνουν τότε
νά τὰ βάζουν τοῦ Μικαδίου θαυμαστά και θιασῶται.

Τρίς εὐτύχει κί' εὐδαμόνει
και τὰ κλέη μή λησμονεῖ,
κί' ἄν τυφλῆ προβιάνης τώρα ψάλε τα καλλιτέρα...
ὅταν τυφλωθῆ τὰ ἡδὸν κελαιδεῖ γλυκύτερα.

Λευκοφόρα σκλάβά στάσου,
και τὰ τερετισματά σου
γλυκοῦ ὕπνου δὲ μάς φέρουν, μὲ χωρὶς ὄραμακα
πῶς στρατοὶ θά γίνουν πρώτης κί' ἄλλα τέτοια πράμακα.

Φ.—Ὡ σὺ πολὺκλυστος πατρίς, θλιμμένη σὺν Νισίθ,
τῆς ελευθερίας τὸ σπαθὶ χορέεις τώρα κόβει.
Κύτταξέ μουτρα μυχῶν ἥρωϊκῶν κί' ἀρόβων,
ποῦ τῶν κολοκυθόσπορο 'στούς τάφους τῶν προπάπων...
νέκ πυρὰ τοὺς πυρπολοῦν, κί' ἠφλόγες τῶν Κρουσῶν
ἐσθυσαν ἔμπρὸς εἰς τοὺς βωμοὺς Σατύρων και Πριάπων.

Ἔλα νὰ 'δῆς και τῆς Βουλῆς τὰς ἑδρας τὰς κενάς,
κί' ἐντὸς αὐτῆς προχρεῖ,
πεφλημένη κέρη...
κούττα τὸ Καπιτώλιον χωρὶς γυνῶν φανάς.

Καθόλου δὲν μάς συγκινοῦν ὁ θρῆνος και τὸ κλέος σου
κί' ἐκεῖνος ὁ Βουκέφαλος μετὰ τοῦ Βασιλέως σου,
μῆτε κί' ὁ θεοὺς Ὀλυμπος, μῆτε κί' ὁ Στγαχεῖρης,
μῆτε κενεῖς τῆς λογικῆς συλλογισμῆς σωρεῖτης.

Γιὰ δεῖξέ μας τὴ ράχη σου κί' ἔλα 'στὰ σύγκαλά σου
καὶ μὴν παραφορτώσεαι ρητῶν δικολαβῶν...
καθόλου δὲν μάς συγκινοῦν κί' αὐτὰ τὰ ράσκελά σου...
τοὺς ελευθεροῦς τοὺς τιμοῦν τὰ φάσκελα τῶν σκλάβων.

Π.—Σῶπα... θερρῶ πῶς ἔφυγε και σὺν κενῶν ἐγάθῃ,
και γάνονοι οἱ πολέμαρχοι ταῦγά μὲ τὸ καλάθι.

Ὅποιοι πόνοσ, Φασουλή, τί θλίψης κί' ἀγωνία.
Φ.—Ὁρεβοῦάρ, ὄρεβοῦάρ, πατρίς Μακεδονία,
σὲ προσφωνοῦν κί' Ἰάπωνες και κραταιοὶ Μικαδοί.

Π.—Πηγες ἀλλῆθειας μασκαράσ τῆς Τυρηνῆς τὸ βράδου;

Φ.—Πῆγα 'στού Γάικα, Περικλῆ, 'στού Μεταξῆ και σ' ἄλλα
μὲ μὰ γροντοκεράλα.

Τοὺς λέω καλησπέρα σας, σινῶροι και κυράδες,
μ' ἐκείνη τὴν 'ψιλῆ φωνή, πούχουν οἱ μασκαράδες.

Τί πλῆθος, τί σπρωξίμακα, τί πνεύματος ἐστία,
τί σκόμματα δαμιόνων,
κί' οἱ μασκαράδες μούλεγαν: 'πὲς μας καμπόσ' ἀστεικ
περὶ τῶν Ἰατώνων.

Π.—Πᾶμε και τώρα, Φασουλή, νὰ πρῶμε, νὰ μεθίσουμε,
και μεθυσιόμοι 'στῆς Βουλῆς τὰς θύρας νὰ καθίσουμε,
κί' ἐκεῖ νὰ περιμένωμε ἐν κρασοκατανύξει
πότε τὸ Καπιτώλιον γηνόφωνον θ' ἀνοίξῃ.

Φ.—Ὁρεβοῦάρ, ὄρεβοῦάρ, παρθένε λευκοφόρα,
κί' ἐγὼ τραβῶ τὸν Θωδωρῆ νὰ χαίρετῆσά τώρα.

Ὁ Θωδοφόρος ὁ πολὺς κί' ὁ ξύλιος ὁ Φασουλῆς.

Φ.—Μὲ σεβασμόν και θαυμασμόν προσεργομαι σιμά σου...
κύρ Θωδωρῆ, νὰ χαίρεσαι και πάλι τὸνομά σου.

Κύρ Θωδωρῆ, σὲ προσκινῶ
κί' ἄσπρο σοῦ φέρνω κρῖνο,
και τῶκα σὲ χειροτονῶ
Κινέζο Μανδαρίνο.

Σκύθω φιλῶ τὸ χέρι σου,
τῶν Σαμουράθ θρέμμα,
φιλῶ και τὸ μαχαίρι σου,
πούμπε βαρβαρὸν αἷμα.

Ἄνδρα μοι μέγα ἐνεπε, Μούσα πολεμική,
ὅς ἐπεστράτευσε ποτὲ τὸν κόσμον πανοικί,
ἀνθρώπων δ' ἴδεν ἄσπρα και ξύλιον ἔγνο νόν
κί' ἐφάνῃ σὺν Βουκέφαλος πᾶς ἵππος Ἀγαμινόων.

Ἄνδρα μοι μέγα ἐνεπε, τὸν τοὺς θεσμούς ἔπεινοντα,
τὸν λαῖρον, τὸν πολύτροπον, τὸν ἀντιπροσωπεύοντα
τῆς ἀντιπολιτευσῆς τὴν μεῖζονα μερίδα,
τὸν πάντας τραλανίζοντα,
τὴν ὕψιν δὲ ζυζιόνοντα
ὅταν εὐρίσκη τὴν Ἀρχὴν ζυζιὸν σὺν ἀγουρίδα.

Ἄνδρα μοι μέγα ἐνεπε, τὸν πρῶτον Μανδαρίνον,
ὅς φθέγγεται σφοδράτα τοὺς φῶρος κατακρίνον,
κί' ἀσῶδοτον ὑπόσχεται Βουλγαροκτόνον πάλην...
τούτου τὴν νέαν ἐορτὴν ἐπιτελοῦμεν πάλιν,
και πάντες ἀγαλόμεικ κί' ὑπερβαλόντως χαίρομεν
κί' ἐπὶ σανίδων ἱερῶν τὸν Μανδαρίνον αἰρομεν.

Πῆνω τὸ χέρι τοῦ παπποῦ και τὸ ξαναφιλῶ
και λέγω: κρῖνοσ σήμερον δὲ δώσωμεν τοῦ κρῖνου,
και μὰ κοσιδά, βρὲ παιδιά, Κινέζικη κολλῶ
'στὴν κορυφὴν τὴν φαλακρὰν τοῦ γέρο-Μανδαρίνου.

Σὲ χαίρετῶ, Κομφοῦικε... νὰ ζήσης χίλια χρόνια
ὄλοφροσ σὺν τὰ πατερά, γῆροσ σὺν τὰ κερδόνια.

Και καμπόσαισ ποικιλίαισ, μ' ἄλλοιουσ λόγουσ ἀγγελίαισ.

Μετὰ γάροτος πολλῆς
χαίρετῆ κί' ὁ Φασουλῆς
τοῦ δευτέρου Γυμνασίου τῶν Πατρῶν τοὺς μαθητάσ
διὰ τὴν παράστασιν τῶν τῆν δοθεῖσαν κατ' αὐτάσ
τὰς ἡμέρας τῆς ἀνίας
ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας,
μὰ και τὸν Γεωργιάδῃ, ἄνδρα μαθηματικόν,
γὰ τὸν λόγον του τὸν λαῖρον και τὸν πατριωτικόν.